

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. С., 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Мария Ян. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Пенка Сп. И.а
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20232200500229 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и намира правното си основание в чл. 258 и
сл. от ГПК.

Депозирана е въззивна жалба от адв. Х. Р., пълномощник на Д. С. М.,
ЕГН*****, с поС.ен адрес в обл.С., общ. С., с. Ч., ул. „Крали Марко“,
№19 и С. С. М., ЕГН*****, с поС.ен адрес в обл.С., общ.С., с. Ч., ул.
„Крали Марко“, №19 против решение №361/03.05.2023г., по гр.д. №4475/
2022г. на С.ския районен съд, с което на основание чл. 124, ал. 1 ГПК по
предявения от И. Й. И. , ЕГН: *****, с адрес гр. С., ж. к. „Д-“, бл. 39, вх.
Д, ап. 2, отрицателен установителен иск е БИЛО ПРИЗНАТО ЗА
УСТАНОВЕНО, че Д. С. М. , ЕГН: ***** и С. С. М., ЕГН: *****,
двамата с адрес с. Ч., общ. С., ул. „Крали Марко“ № 19, НЕ СА
СОБСТВЕНИЦИ на следните недвижими имоти:

- 1.РАБОТНИЧЕСКИ СТОЛ - сграда с идентификатор 81534.102.8.1 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор 81534.102.8 на един етаж, със застроена площ 252 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 2.АДМИНИСТРАТИВНА СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.2 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ.С., разположена в поземлен имот с идентификатор 81534.102.8, на два етажа, със застроена площ 110 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 3.НАВЕС - сграда с идентификатор 81534.102.8.3 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор на един етаж, със застроена площ 1262 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 4.НАВЕС - сграда с идентификатор 81534.102.8.4 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор 81534.102.8, на един етаж, със застроена площ 22 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 5.НАВЕС - сграда с идентификатор 81534.102.8.5 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор 81534.102.8, на един етаж, със застроена площ 357 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 6.КАНТАР – СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.6 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор 81534.102.8, на един етаж, със застроена площ 24 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 7.СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.7 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор 81534.102.8, на един етаж, със застроена площ 11 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда;
- 8.СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.8 по кадастралната карта и регистри на с. Ч., общ. С., разположена в поземлен имот с идентификатор на един етаж, със застроена площ 20 кв. м., с предназначение селскостопанска сграда.

С обжалваното решение на основание чл. 537, ал. 2, изр. последно ГПК е бил отменен констативен Нотариален акт № 89, т. III, рег. № 7003, дело № 382/2022 г. на нотариус Н.С. рег. № 123, с район на действие РС - С., вписан в СВ - С. във вх. рег. № 3597 от 14.06.2022 г., акт № 131, т. XII, дело № 2202/2022 г., с който Д. С. М. , ЕГН: ***** и С. С. М. , ЕГН: ***** са били признати за собственици на основание давностно владение на процесните недвижими имоти, описани по – горе в доклада на позиции от 1 до 8.

Жалбоподателите са били осъдени да заплатят деловодни разноски в размер на 1296.84 лв.

Решението е обжалвано изцяло.

На първо място във въззивната жалба се излага становището, че исковата молба е била недопустима, тъй като е липсвала активна процесуална легитимация у ищеца. Ищецът не бил доказал правото си на собственост над процесните имоти, поради което не бил процесуално легитимиран да предяви настоящия иск. Съдът неправилно бил взел под внимание представения с исковата молба „Списък на членовете на частното земеделско сдружение с.Ч.“. Този документ не бил подписан от никого, не се съдържа данни за лицето, което го е изготвило, дата и място на съставяне. Не ставало ясно, какво е евентуалното право на собственост (размер) на ищеца. Списъкът бил оспорен още с исковата молба и съдът не следвало да го включи в доказателствения материал по делото. В тежест на ищеца било да докаже съществуването на сдружението, неговите членове, направените вноски, прекратяването на съществуването му и т.н.

На следващо място страната пространно е изложила теоретичните си разсъждения по отношение на въпроса що е то „документ“, официални и частни документи, формална и материална доказателствена сила. Съдът намира, че не е необходимо преповтарянето на тази част от въззивната жалба. По същество, жалбоподателят счита, че коментираният по – горе „Списък“ не представлява официален документ, поради което няма да се ползва с материална доказателствена сила. Заявява, че поддържа направеното с исковата молба оспорване на списъка. Счита, че ако този „списък“ се изключи от доказателствения материал, няма да са налице доказателства за наличието на активна процесуална легитимация за ищеца.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания от допуснати процесуални нарушения от съда при първоинстанционното разглеждане на делото. Съдът неправилно бил допуснал ищецът да води свидетели, които да бъдат разпитани за владението осъществено от ответниците по отношение на процесните имоти. С показанията на разпитаните свидетели се целяло установяването на отрицателен факт – невладение от страна на ответниците на сградите. Районният съд неправилно не бил кредитирал показанията на свидетелите водени от ответниците и неправилно бил приел, че те са заинтересовани лица в някаква степен. От събраните по делото доказателства – свидетелски показания и писмени доказателства, се било установило, че ответниците са владели процесните сгради необезпокоявано в периода 01.01.2012г – 01.01.2022г. като са били осъществени признаците на състава на чл.68 от ЗС. Грешни били изводите на съда за осъществена фактическа власт от ответниците само спрямо Г-образната сграда, те били осъществявали владение по отношение на всички сгради. Неправилни били изводите на съда за липса на субективен елемент за своене при осъществяването владение.

Моли се обжалваното решение да бъде обезсилено като процесуално недопустимо като постановено по недопустим иск. В случай, че съдът приеме предявения иск за допустим, жалбоподателите искат обжалваното решение да бъде отменено поради допуснати нарушения на процесуалния и материален закон и предявените искове да бъдат отхвърлени. В условията на евентуалност се иска делото да бъде върнато на РС – за разглеждане от друг състав поради допуснати процесуални нарушения.

Претендират се деловодни разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв. К., пълномощник на И. Й. И., ЕГН *****, с който жалбата е оспорена като неоснователна. Въззиваемата страна счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Посочено е, че твърденията на жалбоподателя за липса на правен интерес Този списък съвсем не бил единственото доказателство за участието на бащата на ищеца в т.нар. сдружение. В писмения договор за придобиване на един от обектите от бившия стопански двор на ТКЗС в ликвидация с. Ч. бащата на ответника фигурирал като представляващ сдружението. Фактурата за заплащане на обекта с дялове

също била издадена с неговото име. Преценката на всички доказателства обосновавали извода за придобиване на собственост от бащата на ищеца по отношение на процесните сгради. Страната посочва, че съдът не е допуснал процесуални или материално – правни нарушения. Отрицателният установителен иск следвало да се докаже именно, чрез свидетелски показания, които да установят, че ответниците не са владели непрекъснато и необезпокоявано процесните сгради, с изразено по отношение на собствениците намерение за своене като свое. При постановяване на решението си, съдът се бил съобразил с всички доказателства събрани по делото.

Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено и да се присъдят деловодни разноски. Няма направени доказателствени искания.

В съдебно заседание въззивниците, редовно призовани не се явяват. Представява се от представител по пълномощие адв.Р., който поддържа въззивната жалба на основанията изложени в нея и моли тя да бъде уважена. Въпреки предоставената възможност на страната да представи писмени бележки, такива не се представиха. Претендира разноски.

В съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована не се явява. Представява се от представител по пълномощие адв.К., която оспорва въззивната жалба и моли да се потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Обжалваното решение е било съобщено на въззивната страна на 15.05.2023 г. и в рамките на законоустановения двуседмичен срок – на 29.05.2023г. (п.к.) е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – С. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Пред настоящата инстанция се прие ново писмено доказателство – писмо от РП – С., с което свидетелят пред РС – С., Пламен Михалев е уведомен, че по депозираната от него тъжба е образувано досъдебно

производство за извършено престъпление по чл.323, ал.1 от НК (самоуправство). От така представеното писмо на практика не може да се разбере дали действително се касае за евентуални самоуправни действия извършени от въззивниците спрямо св.Михалев касаещи недвижимите имоти предмет на настоящето производство.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК, но разгледана по същество е неоснователна.

По отношение твърденията за липса на активна процесуална легитимация на ищеца за предявяване на настоящите искове, съдът намира същите за неоснователни.

Съдът намира, че представения по делото „Списък на членовете на частното земеделско сдружение с.Ч.“ представлява частен документ и като такъв не е носител на т.н. „материална доказателствена сила“, с която се ползват единствено „официалните документи“. Същият не носи данни за съставителя си, нито за точната дата, на която е бил съставен. Съгласно чл.180 от ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях са направени от тези лица (т.н. „формална доказателствена сила“). Да се оспорва истинността на частния документ означава да се оспори неговото авторство. В случая няма никакви твърдения за авторството на документа. Неговото значение е по – скоро на „свързващо, поясняващо звено“. По делото са налице данни – писмен договор от 07.07.1993г., по който праводателят на ищеца, неговият баща - Йордан Петков, като представител на сдружение на частни земеделски стопани от с.Ч. е сключил с ТКЗС с.Ч. – в ликвидация договор за прехвърляне на зърносушилня (част от обектите предмет на настоящия спор). Че такова неформално сдружение е съществувало се установява и от другия сключен договор от 05.08.1993г. (с представител друго лице от „списъка“). Тази информация е потвърдена и от част от свидетелските показания – св.Ненчев, св.Михалев, св.Караджов, св.Николов. С посочените по – горе доказателства се доказват твърденията на ищеца за създаването на неформално сдружение, което е участвало в търговете на

ТКЗС – в ликвидация. Тъй като сдружението не е било в определена форма, придобитите имоти са съсобствени между участниците в това сдружение в съответните идеални части. По този начин ищецът е съсобственик на част от процесните сгради, което обосновава правния му интерес от предявяване на настоящите искове. В настоящия случай не следва да се изследва точното съотношение от правото на собственост, което всеки съсобственик притежава. Това не е предмет на спора.

Първият иск предявен от ищеца е по чл.124, ал.1 от ГПК за признаване за установено, че ответниците Д. и С. М.и не са собственици на

- 1.РАБОТНИЧЕСКИ СТОЛ - сграда с идентификатор 81534.102.8.1;
- 2.АДМИНИСТРАТИВНА СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.2;
- 3.НАВЕС - сграда с идентификатор 81534.102.8.3;
- 4.НАВЕС - сграда с идентификатор 81534.102.8.4;
- 5.НАВЕС - сграда с идентификатор 81534.102.8.5;
- 6.КАНТАР – СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.6;
- 7.СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.7;
- 8.СГРАДА - сграда с идентификатор 81534.102.8.8.

По делото е изготвена съдебно – техническа експертиза, която установява единичността на закупените от членовете на сдружението сгради по договорите от 05.08.1993 г. и от 07.07.1993 г. с тези, описани в констативен нотариален акт № 89, т. III, рег. № 7003, дело № 382/2022 г. на нотариус Н.С. с който са се снабдили ответниците.

За да бъде придобито право на собственост по давност е необходимо кумулативното наличие на обективни и субективни предпоставки. От обективна страна е необходимо придобиващият правото на собственост да упражнява фактическа власт – държане на вещта в продължение на предвидения от закона срок - 10 години при недобросъвестно и 5 години при добросъвестно владение (чл.79 ЗС). От субективна страна е необходимо да е налице намерение за своене и то да е било явно, непрекъснато, сведено до знанието на собствениците. За да установи субективния елемент

придобиващият по давност следва да докаже, че е владеел веща само за себе си и че е извършвал такива действия, които недвусмислено сочат, че счита вещта за своя и ако другите съсобственици опитат да установят фактическа власт върху нея, ще бъдат отблъснати. На практика тези действия могат да са най – различни – поставяне на ограда, поставяне на ключалка, недопускане до имота и т.н.

От данните по делото е видно, че около 2005г. – 2006г. ответниците са започнали да използват част от сградите („Г-образния“ навес или сграда с идентификатор 81534.102.8.3), след като някои от правоимащите са се отказали по една или друга причина да ги ползват. В никакъв случай обаче не се установява те да са ползвали всички сгради от този период от време. Част от разпитаните по делото свидетели лично са ги ползвали, а на други служебно е станало известно че въззивниците са ползвали само една част от сградите. От данните по делото е видно, че въззивниците са заплащали ток, интернет, монтирали са камери, извършвали са ремонтни дейности по различни части от сградите. Така те са осъществили от обективната страна на владението на сграда с идентификатор 81534.102.8.3 повече от 10г.

По делото обаче данните сочат, че въззивниците са демонстрирали намерение за държане на сградите като свои едва през 2022г., когато са се противопоставили на част от съсобствениците, които са държали инвентар, зърно и торове в част от помещенията. В тази насока са показанията на свидетелите водени от ищеца, но следва да се отбележи, че и свидетелите на ответниците на са посочили никакви действия, които да са били извършвани по – рано от тях и с които те да са се противопоставили на съсобствениците . Едва от 2022г. е започнала да тече придобивна давност в полза на въззивниците и тя не е изтекла към датата на депозиране на исковата молба.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че по делото не се установи изтичане на придобивна давност в полза на ответниците по иска по отношение на процесните сгради, поради което предявеният отрицателен установителен иск следва да бъде уважен.

По отношение на предявения иск по чл. 537, ал. 2 ГПК за отмяна на констативния нотариален акт, съдът съобрази, че той се явява субсидиарен по отношение на обратния иск по чл.124, ал.1 от ГПК. След като обратният иск

по чл.124, ал.1 от ГПК бива уважен, следва да се уважи и искът по чл. 537, ал.2 ГПК и Нотариален акт № 89, т. III, рег. № 7003, дело № 382/2022 г. на нотариус Н.С. рег. № 123, с район на действие РС - С., вписан в СВ - С. във вх. рег. № 3597 от 14.06.2022 г., акт № 131, т. XII, дело № 2202/2022 г., с който Д. С. М. , ЕГН: ***** и С. С. М. , ЕГН: ***** са били признати за собственици на основание давностно владение на процесните недвижими имоти, описани по – горе в доклада на позиции от 1 до 8 следва да бъде отменен изцяло.

Тъй като правните изводи на съда съвпадат с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото следва да бъдат присъдени деловодни разноски в полза на въззиваемата страна. За въззивна инстанция тя е доказала разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 340.00лв.

Ръководен от гореизложеното съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №361/03.05.2023г., по гр.д. №4475/ 2022г. на С.ския районен съд.

ОСЪЖДА Д. С. М., ЕГН*****, с поС.ен адрес в обл.С., общ. С., с. Ч., ул. „Крали Марко“, №19 и С. С. М., ЕГН*****, с поС.ен адрес в обл.С., общ.С., с. Ч., ул. „Крали Марко“, №19 да заплатят на И. Й. И. , ЕГН: *****, с адрес гр. С., ж. к. „Д-“, бл.39, вх. Д, ап. 2 деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на 340.00 (триста и четиридесет)лв. адвокатско възнаграждение.

Решението на основание чл.280, ал.2 ГПК подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок, считано от съобщаването на страните пред ВКС на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____